

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: K. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Janem Hájkem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 43, PSČ 400 01, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2014, č. j. „X“, o invalidním důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 25. 9. 2014, č. j. „X“, o invalidním důchodu, kterým žalovaná rozhodovala ve věci námitek žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 6. 2014, č. „X“, kterým žalovaná zamítla žalobci podle ust. § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), žádost o změnu výše invalidního důchodu pro nesplnění ust. § 39 odst. 2 písm. c) téhož zákona s odůvodněním, že dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice ze dne 21. 5. 2014 je žalobce nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu mu poklesla jeho pracovní schopnost o 50%, zatímco pro vznik invalidity třetího stupně je nutný pokles minimálně o 70%.

V žalobě namítl, že závěr žalované o tom, že jeho pokles pracovní schopnosti činí jen 50%, není správný, když tento pokles je podstatně vyšší a odpovídá třetímu stupni invalidity. Žalobce nesouhlasí s tím, že v mezidobí nedošlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu. Žalovaná přitom nemůže argumentovat tím, že méně časté návštěvy u lékaře dokládají mj., že i u něj

nedošlo ke zhoršení zdravotního stavu. Méně časté návštěvy u lékaře jsou totiž u žalobce dány jeho finančními možnostmi vzhledem k poplatkům, které u lékaře musí platit, a také vzhledem k nákladům na cestovné k lékaři. Dále žalobce uvedl, že je vyučený zámečník kolových vozidel, přičemž jinou práci neumí, a proto z tohoto pohledu je třeba posuzovat jeho pracovní schopnosti, kdy tuto práci vzhledem ke svému zdravotnímu stavu vůbec není schopen vykonávat. Dle žalobce je chybně snižován i význam postižení jeho oka, když si údajně na toto poškození zvykl. To není pravdou, neboť i při běžné chůzi vráží do lidí, protože nevidí z levé strany. Tím, že nemůže dopředu vyloučit střet, je nucen omezit pohyb, což jen vede k dalšímu poklesu jeho pracovní schopnosti.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že v předmětné věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí žalované odvislé od odborného lékařského posouzení. Závěrem žalovaná navrhl, aby byl ve věci vypracován posudek příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, s tím, že rozhodnutí ve věci by se mělo odvíjet od závěrů daného posudku.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 24. 8. 2015 právní zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách, když dle žalobce jeho zdravotní stav odpovídá třetímu stupni invalidity a nikoliv pouze druhému stupni. V daném případě je třeba brát v potaz i fakt, že žalobce de facto trpí ztrátou zraku v levém oku, což mu v běžném životě způsobuje značné obtíže. V této souvislosti podotknul, že v rámci předchozího soudního řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 14 Ca 983/1996 bylo konstatováno, že ztráta zraku na levém oku u žalobce způsobuje vyšší procentní pokles (a to 30 %) než jaké způsobuje postižení páteře. K posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 14. 5. 2015, který soud nechal vypracovat pro účely předmětného soudního řízení, pak uvedl, že nesouhlasí s jeho závěrem, že žalobce je schopen při svém zdravotním stavu vykonávat lehké pomocné dělnické práce. Žalobce toho nebyl nikdy schopen po dobu trvání jeho invalidity. Dále uvedl, že žalobce nechápe, proč došlo k diametrální změně hodnocení jeho postižení levého oka ve srovnání s jeho postižením páteře. Dále vyjádřil přesvědčení, že postižení žalobcova zraku je vážnější, nežli uvádí komise. Když před pár lety žalobce zkoušel pracovat v dělnické profesi, tak musel s prací skončit, neboť jeho pravé oko, které má nyní 4 dioptrie, bylo příliš přetěžováno a značně jej z toho bolela hlava. K dotazu soudu, zda má žalobce nějaké výhrady vůči chování komise při jejím jednání, z něhož vzešel posudek ze dne 14. 5. 2015, žalobce uvedl, že žádné výhrady v tomto směru nemá. Toliko doplnil, že po jednání komise, a to v červnu 2015, podstoupil totální endoprotézu levého kolene. Závěrem právní zástupce žalobce uvedl, že navrhuje, aby soud ve věci přikročil k dokazování, a to doplněním posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 14. 5. 2015 tak, aby k posudkovému zkoumání byl přizván i odborník z očního lékařství. K tomu doplnil, že trvá na tom, že v rámci řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 14 Ca 983/1996 byl žalobcův zdravotní stav z hlediska jeho potíží se zrakem a potíží s páteří hodnocen odlišně bez ohledu na právní úpravu.

Pověřená pracovnice žalované pak při tomtéž ústním jednání před soudem setrvala na napadeném rozhodnutí a požadovala zamítnutí žaloby s ohledem na jednoznačné závěry obsažené v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 14. 5. 2015, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení a který shledává žalovaná úplným a objektivním. Dále vyjádřila přesvědčení, že dotyčný posudek žádné rozpory nemá ve srovnání se závěry, které byly učiněny v řízení u zdejšího soudu pod

sp. zn. 14 Ca 983/1996. Předmětné správní i soudní řízení je totiž vedeno v režimu nové právní úpravy, a to vyhlášky č. 359/2009. K návrhu na provedení doplnění dokazování pověřená pracovnice žalované uvedla, že toto doplnění považuje za nadbytečné, když porucha na levém oku žalobce může dosáhnout toliko 20 %, a to s ohledem na přílohu č. 1 k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kdy toto postižení se nemůže počítat se žalobcovým postižením páteře.

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žalovaná při svém rozhodování o námitkách žalobce nepochybila a že žaloba tudíž není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí ze dne 23. 6. 2014 bylo vydáno na základě posudku posudkové lékařky pověřené vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Litoměřice, která při zjišťovací lékařské prohlídce dne 21. 5. 2014 posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že u žalobce je dán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že jeho rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je stav po operaci C páteře pro hernii disku C5/6 a C6/7 a rozlomení a vysunutí štěpu v říjnu 1995 s residuální smíšenou kvadruparezou refl. vyjádřenou s poruchou dynamiky C páteře, a tedy zdravotní postižení uvedené v kapitole XII., odd. E, položce 1, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 40%, s tím, že vzhledem k jeho vlivu na schopnost žalobce využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace se podle ust. § 3 odst. 2 citované vyhlášky tato hodnota zvyšuje o 10% na celkových 50%. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž uvedl, že s tímto zamítavým rozhodnutím nesouhlasí a že žádá o přehodnocení svého zdravotního stavu.

Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaná si v rámci řízení o námitkách vyhotovila nový posudek o invaliditě ze dne 24. 9. 2014, který vypracovala příslušná posudková lékařka oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla ke shodnému závěru jako posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice, že žalobcova invalidita odpovídá druhému stupni invalidity a nikoliv třetímu. Oproti posudkové lékařce OSSZ Litoměřice ovšem posudková lékařka oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem dospěla k závěru, že u žalobce je dominujícím postižením je chronický vertebrogenní syndrom krční páteře, které je nutno hodnotit dle kapitoly XIII., odd. E, položky 1, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb.,

pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 40%, s tím, že vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu se podle ust. § 3 odst. 1 citované vyhlášky zvyšuje tato hodnota o 10% a celkově činí 50%. Na základě tohoto nového posudku bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí ze dne 23. 6. 2014 a námitky žalobce zamítnuty, když posudková lékařka oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem dospěla ke shodnému závěru o procentním poklesu pracovní schopnosti u žalobce, a to ve výši 50%, jako posudková lékařka OSSZ Litoměřice.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35%, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50%, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35% a nejvíce o 69%, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70% též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek. V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci tedy bylo rozhodnuto prvoinstančním rozhodnutím ze dne 23. 6. 2014 o zamítnutí žádosti žalobce o zvýšení jeho stupně invalidity na třetí stupeň

z dosavadního druhého stupně, které následně potvrdila žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 9. 2014, a to s odůvodněním, že sice u žalobce sice byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, v jehož důsledku mu poklesla míra pracovní schopnosti o celkových 50%, ovšem pro vznik invalidity třetího stupně, když žalobci již byl přiznán druhý stupeň, je nutný pokles minimálně o 70%.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ust. § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 25. 9. 2014, podmínky invalidity, a to ve třetím stupni, když brojí proti rozhodnutí žalované o zamítnutí jeho námitek vůči prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 23. 6. 2014 o tom, že jeho invalidita odpovídá „jen“ invaliditě druhého stupně. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že by žalobce nezískal potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z ust. § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobce získal potřebnou dobu pojištění.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem, která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobce. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity určitého stupně především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti a také datum změny jeho případné invalidity ve vyšším stupni.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 14. 5. 2015. Žalobce byl jednání komise osobně přítomen a přímo při jednání komise byl vyšetřen odborným lékařem z oboru neurologie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy a zprávy měla komise k dispozici. Na základě posouzení obvodní zdravotní dokumentace MUDr. V., spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice, dále lékařských nálezů MUDr. V. ze dne 12. 5. 2014, neurologického vyšetření MUDr. B. ze dne 24. 4. 2014, očního vyšetření MUDr. O. ze dne 23. 4. 2014, ortopedického vyšetření MUDr. B. ze dne 6. 6. 2014 a ze dne 18. 6. 2014 a také vyšetření žalobce přítomným neurologem při jednání komise, pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobce byl invalidní podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 306/2008 Sb., přičemž šlo o invaliditu druhého stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. b), a nikoliv o invaliditu třetího stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, neboť byl shledán pokles pracovní schopnosti žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 50%, avšak nedosahoval více než 69%.

Komise konstatovala, že u žalobce se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je vleklý vertebrogenní syndrom krční páteře s nutnou operační léčbou v červnu 1995 pro hernii disků v seg. C4/5 a C6/7 s dlouhodobou stabilizací a pouze z funkčního hlediska lehkou hyperreflexií na dolních končetinách bez paretických projevů. Toto postižení komise hodnotila shodně jako posudková lékařka oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem ve smyslu zdravotního postižení, které je uvedeno v kapitole XIII, odd. E, položky 1, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., kde je uvedena míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 30% až 40%, s tím, že komise stanovila 40% pokles. Dále komise konstatovala, že vzhledem k dalším komorbiditám použila ust. § 3 odst. 1 citované vyhlášky a zvýšila tuto hodnotu o 10% na celkových 50% poklesu pracovní schopnosti žalobce. Dále komise výslovně uvedla, že ve shodě s posudkovou lékařkou oddělení lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem by žalobce z funkčního hlediska na postižení vizu levého oka s normálním vizem pravého oka a rovněž na jednostranné postižení jednoho nosného kloubu bez popisovaných těžkých funkčních deficitů levého kolenního kloubu nedosáhl vyššího % hodnocení míry poklesu pracovní schopnosti, než bylo uvedeno v komisi použité kapitole XIII, odd. E, položky 1, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. Závěrem komise konstatovala, že žalobce byl z obecného hlediska schopen vykonávat lehké pomocné dělnické práce bez zvedání těžkých břemen, práce ve strnulých polohách a v nepříznivých klimatických podmínkách s celodenní chůzí po nerovném terénu.

Po zhodnocení výše předestřené důkazní prostředky, kterým bylo provedeno při soudním jednání dokazování ve smyslu ust. § 52 odst. 1 a ust. § 77 s. ř. s., soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem jednala v řádném složení, že posudek ze dne 14. 5. 2015, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobce byl přítomen při jednání komise a byl přešetřen přítomným odborným lékařem z oboru neurologie.

Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem přitom naprosto shodně jako posudková lékařka lékařské posudkové služby ČSSZ v Ústí nad Labem a posudková lékařka OSSZ Litoměřice ohledně míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobce dospěli k závěru, že dosahuje jen celkových 50%, takže přes tuto skutečnost je patrné, že žalobce nesplnil podmínku pro vznik nároku na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, a to dosažení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti minimálně ve výši 70%.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, když za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek ze dne 14. 5. 2015 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobce, neboť tento posudek vyhodnotil jako úplný a objektivní. Požadavek v tomto směru sice vznesl právní zástupce žalobce při ústním jednání před soudem, když žádal, aby k posudkovému zkoumání byl přizván i odborník z očního lékařství, nicméně soud má za to, že další dokazování by bylo nadbytečné pro jednoznačné závěry posudkových lékařů ohledně

dominujícího zdravotního postižení a míry poklesu pracovní schopnosti žalobce, který byl shledán opakovaně u žalobce jen ve výši 50%, jak soud rozvedl výše. Proto soud ve smyslu ust. § 52 s. ř. s. nepřikročil k doplnění dokazování, jak navrhoval právní zástupce žalobce, a to pro jeho zjevnou nadbytečnost. Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že porucha na jeho levém oku může dosáhnout toliko 20 %, a to s ohledem na přílohu č. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb., přičemž toto postižení se nemůže ani sčítat se žalobcovým postižením páteře.

Pro daný případ pak ztrácí na relevanci námitky právního zástupce, pokud by se pominula jejich opožděnost z hlediska lhůty k jejich uplatnění, že dotyčný posudek ze dne 14. 5. 2015 je v rozporu se závěry, které byly učiněny v řízení u zdejšího soudu pod sp. zn. 14 Ca 983/1996. Předmětné správní i soudní řízení je totiž oproti řízení, které se uskutečnilo u zdejšího soudu pod sp. zn. 14 Ca 983/1996, v režimu nové právní úpravy, a to vyhlášky č. 359/2009. Těmito námitkami, navíc opožděnými, se proto soud dále nezabýval.

Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003 č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č. j. 5 Ads 22/2003 - 48 či ze dne 12. 3. 2009 č. j. 3 Ads 143/2008 - 92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měl v době rozhodování žalované, tj. ke dni 25. 9. 2014. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce tak má případně možnost poukazovat na své stále se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 25. 9. 2014 a které by měl mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro přiznání nároku na invalidní důchod určitého stupně ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24. srpna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová